

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-143)

Apr (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 120)

730. ஏக:

கீழே கூறப்பட்ட மஹிமைகளுடன் கூடியவனாக, தன்னைப் போன்று வேறு ஒருவன் இல்லாத காரணத்தினால் இரண்டு போன்ற எண்ணிக்கையில் சிக்காமல், ஒருவனாக உள்ளவன். இரண்டு அந்தணர், மூன்று சஷத்ரியர் என்று கூறும்போது அந்தணர் முதலான குல தர்மங்களை ஒத்துள்ளவர்கள் பலர் உள்ளதால் அது போன்று கூறப்படுகிறது; ஆனால் ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் அது போன்று மற்றொரு வஸ்து இல்லாத காரணத்தினால் அவ்விதம் கூற இயலாது அல்லவோ?

731. நைக:

தனக்கு விபூதியாக்க் உள்ள பல பதார்த்தங்களைக் கொண்டுள்ளதால், அதனால் பலவாகவும், அவற்றின் அந்தர்யாமியாகவும் உள்ளவன். கீதையில் (10-40) – நாந்தோஸ்தி மம திவ்யாநாம் விபூதீநாம் பரந்தப – எனது திவ்யமான விபூதிகளுக்கு எல்லை இல்லை – என்றது காண்க.

732. ஸ:

இப்படியாக உள்ள ஸித்தாந்தத்தை எங்கும் பரவச்செய்து, தன்னைக் குறித்து நிச்சயம் செய்யும்படிச் செய்தவன்.

733. வ:

அனைத்து பூதங்களிலும் வசிப்பவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-6) – வஸந்தி தத்ர பூதாநி பூதாத்மந்யகிலாத்மநி ஸ ச பூதேஷ்வசேஷேஷு வகாரார்த்தஸ்ததோ முநே – அனைத்தும் அவனில் உள்ளன. அவன் அனைத்திற்கும் அந்தராத்மாவாக உள்ளான். ஆகவே அவன் வகாரத்தால் கூறப்படுகிறான் – என்றது காண்க.

734. க:

தாழ்ந்த வஸ்துக்களில் இருந்தாலும் மிகவும் பிரகாசமாகவே உள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 143)

மேலே உள்ள வரியில் சேதன வஸ்துவில் ப்ரஹ்மம் புகுவதையும், ஸத் என்றும், த்யத் என்றும் பிரிந்ததையும், விஜ்ஞானம் மற்றும் அவிஜ்ஞானம் என்ற பதங்கள் மூலமும் கூறப்பட்டது காண்க. ஆக அசேதனம் மற்றும் நாம ரூபங்களால் வேறுபடுத்தப்பட்ட ஜீவங்களைக் குறிக்கும் அனைத்து சப்தங்களும் மறைமுகமாக பரமாத்மாவையே குறிக்கின்றன என்று கருத்து.

மேலும் சாந்தோக்யத்தில் (6-3-7) - ஏதத் ஆத்மயம் இதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் அதனையே ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன - என்று கூறப்பட்டது காண்க. அதாவது ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவாக உள்ளதால் அனைத்து சேதனங்களும் அசேதனங்களும் அதன் சரீரமாகவே உள்ளன. இதை கீழே உள்ள பல வரிகளில் காண்க.

- தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-11-2) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைத்தின் உள்ளில் ப்ரவேசித்த, அனைத்தையும் நியமிக்கும் அவனே, அனைத்தின் ஆத்மா
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) - ய: ப்ருதிவ்யாந் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதிவீ ந வேத யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ய: ப்ருதிவீம் அந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம் யம்ருத: - யார் பூமியில் உள்ளானோ, யார் பூமியைக் காடிலும் வேறுபட்டவனோ, யார் இவ்விதம் உள்ளதைப் பூமி அறியாதோ, யாருக்கு இந்த பூமி சரீரமாக உள்ளதோ, யார் பூமியை உள்ளிருந்து நியமிக்கிறானோ அவனே உனது அந்தர்யாமி ஆவான்.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மந: அந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி ஸத ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ, யார் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேற்பட்டவனோ, யாரை ஆத்மா அறியாதோ, யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யார் ஆத்மாவை உள்ளில் புகுந்து நியமிக்கிறானோ, அவனே அந்தர்யாமியாக உள்ளான்.
- ஸுபால உபநிஷத் - ய: ப்ருதிவீம் அந்தரே ஸஞ்சரந்யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ய: அபாமந்தரே ஸஞ்சரந்யஸ்யாப: சரீரம் - யார் ப்ருதிவீயின் உள்ளில் உள்ளானோ, யாருக்கு ப்ருதிவீ சரீரமோ, யார் நீரில் உள்ளானோ, யாருக்கு நீர் சரீரமோ
- ஸுபால உபநிஷத் - ய: அக்ஷரமந்தரே ஸஞ்சரஸ்யாக்ஷரம் சரீரம் யமக்ஷரம் ந வேதை ஷ ஸர்வ பூதாந்தர்ராத்ம அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - யார் அக்ஷரத்தில் உள்ளானோ, யாருக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ, இவ்விதம் உள்ளதை அக்ஷரம் அறியாதோ... அவனே அனைத்தின் அந்தர்யாமி, எந்தவிதமான பாவங்களும் இல்லாதவன், திவ்யமானவன், நாராயணன்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 143)

மூலம் - த்யஜ தர்மமதர்மம் ச என்கிறதுவும் காம்யங்களையும் நிஷித்தங்களையும் விடச் சொன்னபடி த்யஜ ஸத்யாந்ருதே அபி என்கிறதுவும் ஆத்மாநுபவத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் ப்ரயோஜனமாகக் கோலாதே கொள் என்றபடி. வாசிகங்களை விசேஷித்துச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இதின் அருமை தோற்றுகைக்காக உபே ஸத்யாந்ருதே த்யக்த்வா என்று அநுவதிக்கிறது. த்யாகத்தில் கர்த்தருத்வமும் பராதீநமென்று அநுஸந்திக்கைக்காக யேந த்யஜஸி தத்த்யஜ என்கிறது.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (339-44) - த்யஜ தர்மமதர்மம் ச - உபாயமான தர்மத்தையும், விலக்கப்பட்ட அதர்மத்தையும் கைவிடுவாயாக - என்ற வரியானது காம்ய கர்மங்களையும், தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் விடும்படி உரைப்பதாகும். இதே போன்று, மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (339-44) - த்யஜ ஸத்யாந்ருதே அபி - ஸத்யம் என்னும் ஆத்ம அநுபவத்தையும், அந்ருதம் என்னும் மற்ற விஷய அநுபவங்களையும் கைவிடுவாயாக - என்ற வரியானது ஆத்ம அநுபவம் மற்றும் ஐச்வர்யம் ஆகியவற்றைப் பலனாக எண்ணக் கூடாது என்று கூறுகிறது. மேலும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (339-44) - உபே ஸத்யாந்ருதே த்யக்த்வா - எந்த எண்ணத்தால் இந்த இரண்டையும் விடுகிறாயோ - என்றும் கூறியது. நம்முடைய கர்த்தருத்வம் என்பது பகவானின் வசப்பட்டது என்பதை எண்ணும்விதமாகவே, மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (339-44) - யேந த்யஜஸி தத்த்யஜ - அந்த எண்ணத்தையும் விடுவாயாக - என்றது.

மூலம் - இப்படியானால் ஆஜ்ஞாதிலங்கனத்துக்கு ஒரு விரகின்றிக்கேயிருக்க, சிலர்

தஸ்மாத்த்வமுத்தவோத்ஸ்ருஜ்ய சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம்
ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ச்ரோதவ்யம் ச்ரதமேவ ச

மாமேகமேவ சரணம் ஆத்மாநம் ஸர்வதேஹிநாம்
யாஹி ஸர்வாத்மபாவேந யாஸ்யஸி ஹ்யகுதோபயம்

என்று நிவ்ருத்தியையுங்கூட விடச் சொன்னபடியானாலும் “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற இடத்தில் ஸர்வ சப்தத்தை ஸங்கோசியாமைக்காகவும் நிவ்ருத்தி ரூபங்களையும் கூட விடவேண்டுகையால், அவற்றை விடுகையாவது நிஷேதித்தவை எல்லாவற்றிலும் யதாசக்தி அநுஷ்டாநமாகையால், இந்த நிஷித்தாநுஷ்டாநம் விதிபலப்ராப்தமாகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு புத்திபூர்வோத்தராதமும் லோபியாதென்று ப்ரமிப்பர்கள். இது மிகவும் பரிஹஸநீயம், எங்ஙனையென்னில் – அலோபகர் பாபம் பண்ணினால் லோபியாது என்பார்கள். இவர்கள் பாபம் அவச்யம் அநுஷ்டிக்க வேணுமென்றார்களாயிற்று. இது

பக்ஷயோத்தமப்ரதிச்சந்நம் மத்ஸ்யோ பளிசமாயஸம்
அந்நாபிலாஷீ க்ரஸதே நாநுபந்தவேக்ஷதே

என்கிற கணக்காம். இவையெல்லாவற்றையும் நினைத்து

அஹோ பத மஹக்கஷ்டம் விபரீதமிதம் ஜகத்
யேநாபத்ரபதே ஸாது: அஸாதுஸ்தேந துஷ்யதி

என்று மஹர்ஷி நிர்வண்ணனானான். இவர்கள் சொல்லுகிறபடி அர்த்தமானால் யாவஜ்ஜீவம் இருந்து அநுஷ்டிக்கும் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் எல்லாம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகையால் ஸாங்கப்ரபதநம் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யம் என்னுமிடம் கழியும். ப்ரபத்திஷுணத்தில் எல்லா நிஷித்தங்களும் அநுஷ்டிக்கை அசக்யம். அப்போது யதாசக்தி நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணிக் கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணவும் கண்டறியோம். இப்பக்ஷத்தில் பாபங்களும் அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸை போலே பாபசப்த வாச்யமல்லாமையாலே புத்திபூர்வோத்தராகத்தையும் கூட்டி “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற இடத்துக்குத் தாங்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணின ப்ரகாரமும் விருத்தமாம். யதாசக்தி த்ரிவிதாபசாரங்கள் கர்த்தவ்யங்களாகவும் ப்ரஸங்கிக்கும். இது பூர்வாநுஷ்டாநத்துக்கும், பூர்வஸம்ப்ரதாயத்துக்கும், ஸ்வாநுஷ்டாநத்துக்கும், மற்றும் இப்போது காண்கிற முமுக்ஷுக்களுடைய அநுஷ்டாநத்துக்கும் விருத்தம். இப்படிச் சொல்லுபவர்கள் தம்மை ஒரு ப்ரபந்நர் அர்த்தகாமங்கள் அடியாக நலியப்பக்கால், இது ப்ரபந்நதர்மமன்றோ என்று இவரை உகந்திருக்கப் ப்ராப்தமாம். இது அநந்த ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாமளவேயன்றிக்கே இங்கு எடுத்த வசநங்களுக்கு விவக்ஷிதமும் அன்று.

விளக்கம் - ஆக ஸர்வேச்வரனின் ஆணைகளை மீறுவதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லாதபோது ஒரு சிலர் கீழே உள்ள வரிகளைக் கூறுவர்:

- ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-12-14) - தஸ்மாத்த்வமுத்தவோத்ஸ்ருஜ்ய சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம் ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச ச்ரோதவ்யம் ச்ரதமேவ ச - க்ருஷ்ணன் உத்தவரிடம், “உத்தவா! ஆகவே ஒரு குறிப்பட்ட பலனுக்காக உள்ள உபாயமாக இதனைச் செய் என்னும் விதியையும், இதனைச் செய்யவேண்டாம் என்னும் விதியையும், இப்படியாக விதிக்கின்ற தர்மத்தையும், இந்த இரண்டு கர்மங்களுக்கும் உதவியாக இதுவரை உன்னால் கேட்கப்பட்டதும், இனி கேட்க உள்ளதும் ஆகிய அங்கங்களை விடுவாயாக”, என்றான்.
- ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-12-15) - மாமேகமேவ சரணம் ஆத்மாநம் ஸர்வதேஹிநாம் யாஹி ஸர்வாத்மபாவேந யாஸ்யஸி ஹ்யகுதோபயம் - அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ள என்னை மட்டுமே அனைத்துவிதங்களாலும் சரணம் அடைவாயாக. இவ்விதம் செய்தால் யாரிடமும் பயம் இல்லாத நிலையாகிய மோக்ஷத்தை அடைவாய்.

இவர்கள் கூறுவது என்னவென்றால் - மேலே உள்ள வரிகளில் ஒரு சில கர்மங்களைச் செய்யாமல் உள்ள நிலையைக் கூட விடவேண்டும் என்று கூறப்பட்டதாலும், கீதா சரமச்லோகத்தில் உள்ள “ஸர்வ” என்ற பதத்திற்கான எல்லையைக் குறுக்குவது சரியல்ல என்பதாலும் நாம் செய்யக்கூடாது என்று கூறப்பட்ட கர்மங்களில் இருந்து விலகி இருத்தலையும் கைவிடவேண்டும் என்றாகிறது. ஆகவே தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் நமது சக்திக்கு உட்பட்ட அளவில் செய்யலாம் என்றாகிறது - என்பதாகும். இவர்கள் கருத்தின்படி தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களையும் செய்யலாம் என்றானதால், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ஒரு ப்ரபந்நன் தடுக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தாலும் தோஷம் உண்டாகாது என்ற மயக்கத்தில் இருப்பார்கள். இது பரிகாசம் செய்யவேண்டியதாகும். இவர்கள் சார்வாகர்கள் கூறுவது போன்று - மனிதன் பாவங்கள் செய்தாலும் தோஷம் உண்டாகாது - என்று கூறுகிறார்கள். இவர்களின் கருத்தின்படி, ப்ரபந்நன் பாவம் செய்தே ஆகவேண்டும் என்று கூறுவது போல் உள்ளது! இது எப்படி உள்ளது என்றால் மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (33-13) - பக்ஷியோத்தமப்ரதிச்சந்நம் மத்ஸ்யோ பளிசமாயஸம் அந்நாபிலாஷீ க்ரஸதே நாநுபந்தவேக்ஷதே - தூண்டிலில் உள்ள உணவை மட்டுமே சிந்தித்து, அதில் உள்ள முள்ளை எண்ணாமல் மீன் வருகிறது; அது பின்னே உண்டாகவல்ல தீமையை

எண்ணுவதில்லை - என்பது போன்றதாகும். இவை அனைத்தும் மனதில் கொண்டதாலேயே, மஹாபாரதம் வனபர்வம் (2-65) - அஹோ பத மஹாக்ஷடம் விபரீதமிதம் ஜகத் யேநாபத்ரபதே ஸாது: அஸாதுஸ்தேந துஷ்யதி - ஸாதுவான மனிதன் காண்பதற்கு கூசுகின்ற வஸ்துவை தீமை பொருந்திய ஒருவன் கண்டு மகிழ்கிறான்; இது என்னே! உலகின் செய்கை இவ்விதம் விபரீதமாக உள்ளதே - என்று கூறி வருந்துவது காண்க.

மேலே உள்ள கருத்தின்படி அவர்கள் கூறுவதே உத்தவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தம் என்றால், ஒருவன் தன்னுடைய வாழ்வில் செய்யும் அனைத்து தடை செய்யப்பட்ட செயல்களுமே ப்ரபத்தியின் அங்கங்கள் என்றாகிவிடும். இவ்விதம் கொள்ளும்போது ப்ரபத்தியை, அதன் அங்கங்களுடன் ஒருமுறை மட்டுமே கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுவது பலனற்றதாகும். ப்ரபத்தியின்போது விலக்கப்பட்ட அனைத்து கர்மங்களையும் ஒரே நேரத்தில் செய்வது என்பது இயலாத ஒன்றாகும். அல்லது இது போன்று ப்ரபத்தி காலத்தி, தனது சக்திக்கு உட்பட்ட அனைத்து தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஒருவன் இயற்றி நாம் காண்பதில்லை. இவர்களின் எண்ணத்தின்படி அக்நீஷோமீய யாகத்தில் பசுவதை என்பது எவ்விதம் வேதங்களால் விதிக்கப்பட்டதால் பாவமாகாதோ, அது போன்று விலக்கப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றுவதும் பாவம் அல்ல என்பதாகும். இவை அனைத்தும் இவர்கள், கீதை (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் நான் காப்பாற்றுவேன் - என்ற ச்லோகத்திற்கு இட்ட வ்யாக்யானத்திற்கு முரணாக உள்ளதைக் காணலாம். இவர்கள் கூறுவது போன்று மனம், சரீரம், வாக்கு ஆகிய மூன்றாலும் நமது சக்திக்கு உட்பட்ட அளவு அபசாரங்கள் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும் என்றாகிறது. இது நமது ஆசார்யர்கள் இதுவரை நடந்து கொண்ட விதங்களுக்கும், நமது ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும், இவ்விதம் கூறுபவர்களின் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும், முமுக்ஷுவின் இலக்கணங்களுக்கும் விரோதமாக உள்ளது. இவர்களை யாரோ ஒரு ப்ரபந்நன், இவர்களுக்கு உலக விஷயங்கள் மீது உள்ள ஆசை காரணமாக, திருத்த முயற்சித்தால், "இதுதான் ப்ரபந்நர்களின் தர்மமோ?", என்று ஏளனமாகப் பேசி மகிழ்வார். இந்தச் செய்கை எண்ணற்ற ப்ரமாணங்களுக்கு முரண்பாடாக உள்ளதோடு மட்டும் அல்லாமல், இதுவரை எடுக்கப்பட்ட வாக்கியங்களுக்குப் பொருந்துவதாகவும் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 99)

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அநு ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

அவதாரிகை - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹ பாத்ரமாம்போது அந்த நிக்ரஹம் இரண்டு தலைக்கு மெங்ஙனையாகக் கடவதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (நிக்ரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சரீர ஸம்பந்துடன் உள்ள ஒருவனால் எப்போதும் ஒரே போன்ற மனநிலையில் இருக்க முடியுமா? மனதில் கலக்கம் உண்டாகாதோ? அதன் காரணமாக கோபத்துக்கு ஆளாகும்போது, அந்தக் கோபம் இந்த இருவருக்கும் எப்படி ஆகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநிஷ்டகரணாதிகளடியாக ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனானவிவனை அபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக் குறுப்பாய்க் கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளைதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்க வேண்டுகிறதேயென்று ஆசார்யன் நெஞ்சுளைதல் செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹ விஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாச்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கீகார்யமென்கை.

விளக்கம் - விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்வதன் காரணமாக ஆசார்யனின் கோபத்திற்கு இலக்காகும்போது, அந்தக் கோபம் என்பது சிஷ்யனை தகாத வழியில் செல்லாதபடி தடுத்தும், நல்ல வழியில் வருவதற்குக் காரணமாகவும்

அமைந்துவிடுகிறது; இப்படியாக அந்தக் கோபம் என்பது நன்மை வடிவாகவே உள்ளதால், “இப்படியாக ஆசார்யன் நம்மிடம் கோபம் கொள்ளும்படி ஆனதே” என்று சிஷ்யன் மனம் கலங்குகிறான். “இப்படியாக இவன் மீது கோபம் கொள்ளும்படி ஆனதே” என்று ஆசார்யன் மனம் கலங்காமல் இருந்து, கோபத்துக்கு இலக்கான சிஷ்யனுக்கும் கோபம் அடைந்த ஆசார்யனுக்கும் கைக்கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது.

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்

அவதாரிகை - நிக்ரஹ முபாதேயமாகில் நிக்ரஹ காரணமு முபாதேயமாகாதோ வென்ன? (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார்.

விளக்கம் - கோபம் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது என்றால், அந்தக் கோபத்துக்குக் காரணமாக உள்ள குற்றங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கன என்று ஆகாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிக்ரஹ முபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தக்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாத, யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கிற வாசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நிக்ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்தக் காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கை.

விளக்கம் - கோபம் கைக்கொள்ளத்தக்கது என்று சிந்தித்து, அந்தக் கோபத்திற்குக் காரணமான குற்றத்தை மீண்டும் செய்யலாகாது. நீரில் நெருப்பு எழுவது போன்று, சிஷ்யனாகிய தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து நிற்கும் ஆசார்யனின் திருவுள்ளத்தில் எந்த ஒரு காரணத்தால் கோபம் எழுந்ததோ அது மீண்டும் வராமல் காக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம் போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்

அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன வாசார்ய நிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக உபாதேயமாமளவன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்ய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நிக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கீழே உரைக்கப்பட்ட ஆசார்யனின் கோபம் என்பது நன்மை அளிக்கவல்லது என்று விதிக்கப்பட்டதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் தன்மை கொண்டது; அது மட்டும் அல்லாமல், சிஷ்யன் அடையத்தக்க பேறுகளில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கும் என்பதை உதாரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேண பண்ணுகிற நிக்ரஹந்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக்குறுப்பாகையாலே, “கொண்ட சீற்றமொன் றுண்டு”, “செய்யேல் தீவினை” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பகவந் நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்த கோடியிலே அந்தர்யூதமென்னை. “ஆசார்ய னர்த்த காமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவது” என்று இது தன்னை மாணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிதே.

விளக்கம் - தனது ஆசார்யன் சிஷ்யனாக உள்ள தனது விஷயத்தில் நன்மை அளிப்பதாகச் செய்கிற கோபம் என்பது தனது விரோதிகளை நீக்க உதவும் காரணத்தால் கீழே உள்ள பாசுர வரிகளில் கூறப்படுவது போல, ஸர்வேச்வரனின் சீற்றம் போன்று புருஷார்த்தமாகவே ஆசார்யனின் கோபமும் உள்ளது என்று கருத்து:

பெரியதிருமொழி (5-8-3) – கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு

திருவாய்மொழி (2-9-3) – செய்யேல் தீவினை

333. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

அவதாரிகை - கீழிருவர்க்கும் ப்ரதாந க்ருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண ப்ரிய கரணங்களின் வேஷத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கீழே உரைக்கப்பட்டவற்றில் இருவருக்கும் செய்யவேண்டியவை என்று உரைக்கப்பட்ட நன்மையைச் செய்தல், இனிமையானவற்றைச் செய்தல் ஆகியவை எவை என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உஜ்ஜீவநபரனான ஆசார்யன், உஜ்ஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே யூன்றிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய

ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி ஏகாக்ர சித்தனாய்க் கொண்டு உபதேசாதிகளாலே நோக்கிக் கொண்டு போரக்கடவன், ப்ரியபரனான சிஷ்யன் தன்னுடைய உஜ்ஜீவநபரனாய் தன் ஸ்வரூப ரசஷணமே பண்ணிக் கொண்டு போருகிற ஆசார்யனுடைய திருமேனியை உசித கைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமு மேகாக்ரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவ னென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யனின் உய்வு என்பதில் நோக்கு உடையவனான ஆசார்யன், “உய்யவேண்டும்” என்ற எண்ணத்துடன் தன்னை வந்தடைந்து, ஆசார்யனின் மனமகிழ்வு என்ற விஷயத்தில் ஊறியபடி உள்ள சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை, மறந்தும் கூட ஒரு சிறிய பிழை உண்டாகாத விதத்தில் மனம் ஒன்றி, உபதேசம் போன்றவற்றால் காப்பாற்றியபடி இருக்கவேண்டும். ஆசார்யனுக்குப் பிடித்தமானவற்றை மட்டுமே செய்தல் என்பதில் நோக்கு உள்ள சிஷ்யன், தனது உய்வு குறித்து சிந்திப்பவனாக, தனது ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றியபடி உள்ள ஆசார்யனின் திருமேனியைத் தகுந்த கைங்கர்யம் மூலம் அனைத்துக் காலங்களிலும் ஒருமித்த மனதுடன் செய்து வரவேண்டும்.

334. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யிருவருமிரண்டையும் பேணினா லிரண்டு தலைக்கும் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இருவரும் உயிர் மற்றும் சரீரம் ஆகிய இரண்டையும் பேணி வருவதால், இந்த இருவருக்கும் கிட்டுவது என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆசார்யனானால் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்யனானாலாசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வஸ்வா ஸாதாரணா காரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய்; “அஹமந்நம்” என்கிறபடியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாய் வைத்து அநாதிகால மப்படி விநியோகப் படப்பெறாமல் கிடந்த விவன் ஸ்வரூபம் தாத்ருச விநியோகார்ஹமாகத் திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், “நன்கென்னுடலங் கைவிடான்” என்கிறபடியே, அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடி போக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றுவதும், சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய திருமேனியைக் காப்பாற்றுவதும் அவரவர்களின் தன்மையாக உள்ளதால் இந்த இரண்டும் அவர்களுடைய ஸ்வரூபம் ஆகும். தைத்திரீய உபநிஷத் - அஹம் அந்நம் - நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அன்னம் ஆவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கு இனிமையாக இருக்கக்கூடிய தகுதி ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே உண்டு; ஆனால் எல்லையற்ற காலமாக அவ்விதம் உபயோகப்படாமல் உள்ள சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம், அதன்படி மாறுவதற்கு ஏற்றபடி அவனைத் திருத்திக்கொண்டு காப்பாற்றுவதும்; திருவாய்மொழி (10-7-4) - நன்கென்னுடலங் கைவிடான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு நொடியும் விட்டுப் பிடிப்பதற்குப் பொறுக்க இயலாத இனிய ஆசார்யனின் திருமேனியைப் பாதுகாத்தபடி இருப்பதும் - இந்த இரண்டும் ஸர்வேச்வரனின் உகப்புக்குக் காரணமாக உள்ளதால், இவை இரண்டும் பகவத் கைங்கர்யங்களாகவே உள்ளன என்று கருத்து.

335. ஆசார்யனுக்கு தேஹரசுஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; சிஷ்யனுக்கு ஆத்ம ரசுஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

அவதாரிகை - இப்படி வயவஸ்திதமாக வேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரசுஷணத்திலும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரசுஷணத்திலு மந்வய முண்டானால் வருமதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் வரைமுறை என்று விதிக்க வேண்டுமோ? ஆசார்யனுக்குத் தனது சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதிலும், சிஷ்யனுக்குத் தனது ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றுவதிலும் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்போது உண்டாகும் விளைவு என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தானுபேக்ஷகனாயிருக்க சிஷ்யனானவன் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக் கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிறவிது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி; தானாசார்யன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டு போரக் கண்டிருக்கையொழிய தான் தன்னாத்மரசுஷணம் பண்ணுகையாகிற விது, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை. ஆகையால், மறந்தும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய

ஸ்வரூப ரக்ஷணமும், ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்றென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - ஆசார்யன் தனது திருமேனியைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளாமல் உள்ளபோது, சிஷ்யனாக உள்ளவன் “இதுவே நமது ஸ்வரூபம்” என்று ஆசார்யனின் திருமேனியைக் காப்பதை விடுத்து, தனது சரீரத்தை மட்டும் நோக்கிக்கொண்டு இருந்தால், இந்த நிலையானது ஆசார்யனாக உள்ள தன்மைக்குக் கேடு ஏற்படுத்திவிடும். தனது ஸ்வரூபத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஆசார்யனிடம் ஒப்படைத்த பின்னர், தனது ஸ்வரூபத்தை (இங்கு ஸ்வரூபம் என்பது உயிர் என்னும் பொருளில் கொள்வர்) ஆசார்யன் காப்பாற்றியபடி இருப்பதை வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை விட்டு, தானே தனது ஆத்மாவைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்தால், அது சிஷ்யனாக உள்ள தன்மைக்குக் கேடு ஏற்படுத்தும். ஆகவே மறந்தும் கூட சிஷ்யனுக்குத் தனது ஸ்வரூபத்தை தானே ரக்ஷிக்க முயலுதல், ஆசார்யன் தனது சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள தானே முயலுதல் என்ற இரண்டும் செய்யத்தக்கவை அல்ல.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 109)

2-1-5 ஊழிதோறாழி உலகுக்கு நீர் கொண்டு

தோழியரும் யாமும்போல் நீராய் நெகிழ்கின்ற

வாழிய வானமே! நீயும் மதுகுதன்

பாழிமையில் பட்டவன்கண் பாசத்தால் நைவாயே

பொருள் - இந்த உலகம் முழுவதும் நிரம்பவேண்டும் என்று காலதத்வம் உள்ளவரை தண்ணீர்மயமாய் கீழே விழுந்தபடி உள்ள மேகமே! எனது தோழிமார்களையும் என்னையும் போன்று நீயும் மது என்ற அசுரனை அழித்தவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய தோள் வலிமையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, அவன் மீது வைத்த ப்ரேமை காரணமாக வருத்தம் அடைந்தாயோ? இந்தத் துன்பம் நீங்கி வாழ்வாயாக.

அவதாரிகை - அவ்வளவிலே ஒரு மேகமானது கரைந்து நீராய் விழப்புக்கது; "நீயும் அவனுடைய விரோதி நிரஸந சீலதையிலே அகப்பட்டாயாகாதே?" என்றாள்.

விளக்கம் - அப்போது ஒரு மேகம் கரைந்தபடி நீராக மாறி, கீழே விழத் தொடங்கியது. இதனைக் கண்ட இவள், "அவனுடைய பகைவர்களை அழித்தல் என்ற தன்மையில் நீயும் அகப்பட்டாயோ?", என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஊழிதோறாழி நீராய் நெகிழ்கின்ற) கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் நீராய் நெகிழ்கின்ற. (உலகுக்கு நீர் கொண்டு) லோகமடங்க வெள்ளமிடவேண்டும்படி நீரை முகந்துகொண்டு. உனக்கு நல்ல நிதர்சநமுண்டு. (தோழியரும் யாமும் போல்) என் இழவுக்கு எம்மின் முன் அவனுக்கு மாயும்

தோழிமாரையும், என்னையும் போலே. (நீராய் நெகிழ்கின்ற) கரைந்து நீராய் விழுகின்ற. (வாழிய) ஜகத்துக்கு உபகாரமாயிருக்கிற நீ, உன்னுடைய கண்ணநீர் நீங்கி வாழ்ந்திடுக. (வானமே) மேகத்தைச் சொல்லுதல்; ஆகாசத்தைச் சொல்லுதல். அதிஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம் நீரை முகந்துகொண்டு சிதறி உருகி நீராய் விழுகிறதென்று நினைக்கிறாள். வானமென்று மேகத்துக்குப் பேர்; “வான் கலந்த வண்ணன்” என்றதிறே; “வானம் வழங்காதெனின்” என்றானிறே தமிழனும்.

விளக்கம் - (ஊழிதோறாழி நீராய் நெகிழ்கின்ற) - ஒவ்வொரு கல்பகாலங்களிலும் நீராகவே மாறி விழுகின்ற. (உலகுக்கு நீர் கொண்டு) - இந்த உலகம் முழுவதும் நிரம்பும்படியாகத் தண்ணீரைப் பொழியவேண்டும் என்று எண்ணி நீரை ஸமுத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு. உன்னுடைய இந்தச் செயலுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு உண்டு. நானும் எனது தோழிகளும் கண்ணநீர் கொண்டது போன்று கொண்டாய் போலும். (தோழியரும் யாமும் போல்) - தோழிமாரை ஏன் முதலில் கூறவேண்டும்? தனது ஆற்றாமை என்பதைக் கண்டு, திருவாய்மொழி (9-9-5) - எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வர் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனக்கு முன்பாகவே அவனால் பாதிக்கப்படுவர் என்பதால் அவர்களை முதலில் கூறினாள். (நீராய் நெகிழ்கின்ற) - கரைந்து நீராக விழுகின்ற. (வாழிய) - இந்த உலகிற்கு மிகுந்த நன்மையைச் செய்தபடி உள்ள நீ, உனது கண்ணநீர் மறைந்து இன்பத்துடன் வாழ்வாயாக. (வானமே) - மேகம் அல்லது ஆகாயம் ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும். வானம் நீராக விழக்கூடுமோ? மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான ஆகாயமானது ஸமுத்திரத்தில் நீரை எடுத்து வந்து, சிதறி, உருகி நீராகவே விழுகிறது என்கிறாள். வானம் என்றால் மேகம். இரண்டாம் திருவந்தாதி (75) - வான் கலந்த வண்ணன் - மேகத்தை ஒத்த நிறம் கொண்டவன், திருக்குறள் (19) - வானம் வழங்காது எனின் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நீயும்) லோகோபகாரகமாக வடிவு படைத்த நீயும். (மதுகுதன் இத்யாதி) விரோதி நிரஸந சீலனானவனுடைய வீரகுணத்திலே அகப்பட்டு, அவன் பக்கலுண்டான நசையாலே ஜீவிக்கவும் மாட்டாதே முடியவும் மாட்டாதே நோவுபடுகிறாயாகாதே? பாழிமை - பலம்; இடமுடைமை என்றுமாம். (அவன்கண் பாசத்தால்) அவன் பக்கல் நசையாலே; விஷயாநுகூலமாயிறே நசை இருப்பது; எவ்வளவு நசையுண்டு, அவ்வளவும் நைவுண்டாமிறே வ்யதிரேகத்தில். (நைவாயே) நைவே பலம்.

விளக்கம் - (நீயும்) - இந்த உலகத்திற்கு உதவுதல் என்றே வடிவம் கொண்ட நீயும். (மதுகுதனன்) - பகைவர்களை அழிக்கின்ற பண்பு கொண்ட அவனுடைய

வீரகுணத்திலே அகப்பட்டு, அவன் மீது உண்டான ஆசை காரணமாக வாழவும் முடியாமல், இறக்கவும் முடியாமல் தவித்து துன்பம் அடைந்தாயோ? பாழிமை = பலம். இது “இடமுடைமை” என்றும் பொருள் தரும்; அதாவது மனதில் தாராள இடம் கொண்டவன். (அவன்கண் பாசத்தால்) – அவன் மீது உள்ள ஆசையாலே. இந்த உலகத்தில் உள்ள பொருள்களின் தன்மைக்கு ஏற்றபடி அவற்றின் மீது ஆசை உண்டாகும்; எந்த அளவு ஆசை ஏற்படுகிறதோ அதே அளவு துக்கமும் உண்டாகும். (நைவாயே) – துன்பமே பலன் என்று கருத்து.

**2-1-6 நைவாய வெம்மேபோல் நாண்மதியே நீயிந்நாள்
மைவானிருளகற்றாய் மாழாந்து தேம்புதியால்
ஐவாயரவணை மேல் ஆழிப்பெருமானார்
மெய்வாசகங் கேட்டு உன் மெய்ந்நீர்மை தோற்றாயே**

பொருள் – ஒரு கலையோடு உள்ள சந்த்ரனே! வருத்தம் என்பதே ஸ்வபாவமாக உள்ள எங்களைப் போன்று, இந்தக் காலத்தில் உள்ளதான ஆகாயத்தில் காணப்படும் மை போன்ற இருளை நீ விலக்காமல் உள்ளாய். உனது ஒளி குறைந்து உள்ளாயே! ஆக, ஐந்து வாய் கொண்ட ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள, சக்கரத்தை உடைய ஸர்வேச்வரனின் பொய்யான சொற்களைக் கேட்டு மயங்கி, உனது சரீரத்தின் ஒளியை நீ இழந்தாயோ?

அவதாரிகை - மேகத்தினருகே கலாமாத்ரமான சந்த்ரன் தோற்றினான்; அவனைப் பார்த்து “உன் வடிவில் எழிலிழந்தாயாகாதே” என்கிறாள்.

விளக்கம் – மேகத்தைக் கூறியவுடன் சந்த்ரனை ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது அந்த மேகத்தின் அருகில் ஒரு கலையுடன் (ப்ரதமை – அமாவாசையின் மறுநாள் உண்டாகும் சந்த்ரன்) சந்த்ரன் வெளிப்பட்டான். அவனைப் பார்த்து, “உனது வடிவத்தில் அழகை இழந்தாயோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நைவாய எம்மேபோல்) நைவையுடைய எங்களைப் போலே என்னுதல்; நைவுதான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே என்னுதல். “ஸபங்காம்” பூமியில் நின்றும் தோற்றினபோது போலேயிருந்தாள். “அநலங்காரம்” அத்தையழித்து ஒப்பிக்கும் அவர் அஸந்நிதியாலே ஒப்பனையழிந்திருந்தாள். “விபத்மாமிவ பத்மிநீம்” பெருமாள் வந்தாலும் இவ்வாசர்யத்தை உண்டாக்கவொண்ணாது என்னும்படி முதலிலே தாமரை குடி போன பொய்கை

போலே இருந்தாள். “அவ்யக்தலேகாமிவ சந்த்ரலேகாம்” போய்த் தேய்ந்தற்றபடிக்கும் வைவர்ண்யத்துக்கும் நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறது. “பாம்ஸு ப்ரதித்தாமிவ ஹேமலேகாம்” நற்சரக்குக்கு வந்த அழுக்கு என்று தோற்ற இருந்தாள். “சுஷதப்ரூடாமிவ பாணலேகாம்” அம்புவாய் உள்ளே கிடக்கப் புறம்பே ஸமாதாநம் பண்ணினாற்போலே, “அகவாயில் இழவு பெரிது” என்று தோற்ற இருந்தாள். “வாயுப்ரபக்நாமிவ மேகலேகாம்” பெருங்காற்றாலே சிதற அடியுண்ட மேகசகலம் போலே இருந்தாள்.

விளக்கம் - (நைவாய எம்மேபோல்) - நைவு என்பதே நை என்று குறைந்தது. வாய் என்றால் இடம்; அதாவது நைவுக்கு இடமாய்; துன்பத்தை உடைய. அல்லது நைவு + ஆய = வருத்தமே ஒரு வடிவு கொண்டது போன்றுள்ள எங்களை. இப்படிப்பட்ட துன்பம் உள்ள நாரை, கடல், மேகம் போன்றவை போல. துன்பமே வடிவெடுத்தது போன்று. இதற்கான ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-21) - ஸபங்காம் அநலங்காராம் விபத்மாமிவ பத்மிநீம் - என்பதைக் காண்பிக்கிறார். “ஸபங்காம் - பூமியில் இருந்து வெளிப்பட்டபோது சீதை எவ்விதம் சரீரம் எங்கும் புழுதியுடன் இருந்தாளோ அது போன்று இருந்தாள்”; “அநலங்காராம் - அதனை நீக்கி அலங்காரம் செய்துவிடக் கூடியவனாகிய இராமன் இல்லாத காரணத்தால் ஒப்பனை அழிந்து காணப்பட்டான்”; “விபத்மாமிவ - இராமன் வந்தாலும் இந்த உருவத்தை மீண்டும் சரியாக்க இயலாது என்பது போன்று, தாமரை அகன்ற தண்ணீர் இல்லாத பொய்கை போன்று காணப்பட்டான். “அவ்யக்தலேகாமிவ சந்த்ரலேகாம் - இப்படியாகக் காணப்பட்ட நிலைக்கும், உடலில் பசலை ஏற்படுவதற்கும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்படி இருந்தாள்”; “பாம்ஸு ப்ரதித்தாமிவ ஹேமலேகாம் - சிறந்த வஸ்துவுக்கு ஏற்பட்ட தோஷம் என்னே என்று கூறலாம்படி இருந்தாள்”. “சுஷதப்ரூடாமிவ பாணலேகாம் - அம்பின் கூரியமுனை உட்பக்கம் பதிந்து கிடக்க, வெளி உடலில் மருந்து தடவி சமாதானம் செய்வது போன்று, உள்ளத்தில் உள்ள சோகம் மிகவும் வலியது என்று காணப்பட்டான்”. “வாயுப்ரபக்நாமிவ மேகலேகாம் - பெரிய காற்றால் அடித்துத் துண்டாக்கப்பட்ட மேகத் துண்டுகள் போன்று காணப்பட்டான்”.

வ்யாக்யானம் - (நாண்மதியே) நாளால் பூர்ணனான சந்த்ரனே! பண்டு பூர்ணனாகக் கண்டு வைக்குமே. (நாண்மதியே) “நாட்பூ” என்னுமாபோலே இளமதி என்றுமாம். (நீ) தர்சநீயனான நீ. (இந்நாள்) இக்காலம். (மை வானிருளகற்றாய்) இப்படி குறையற்றிருக்கக் கடவ நீ இக்காலத்திலே வந்தவாறே ஆகாசத்தில் கறுத்த இருளைப் போக்கமாட்டுகிறிலை என்னுதல்; கறுத்த வலிதான இருளைப் போக்கமாட்டுகிறிலை என்னுதல். எதிரி எளியனானால் சத்ருக்கள் கூட நின்று

உறுமுமாபோலே மேலிடா நின்றது. ஸஹாவஸ்த்தாநமும் உண்டாகாநின்றதீ! (மாழாந்து தேம்புதியால்) ஒளி மழுங்கிக் குறைந்திரா நின்றாய். (ஐவாய் இத்யாதி) அவருடைய பெரும்பொய்யிலே அகப்பட்டாயாகாதே நீ? “தம் பாம்புபோல் நாவுமிரண்டுளவாயிற்று” என்கிறபடியே, தமக்குப் பொய் சொல்ல ஒரு வாயுண்டாகில், தம் பரிகரத்துக்கு அஞ்ச வாயுண்டு. அவனுக்குப் பள்ளித் தோழமை பலித்தபடி. (ஆழிப்பெருமானார்) அல்லாத பரிகரமோதான் நன்றாயிருக்கிறது! தாம் பகலை இரவாக்க நினைக்கில், அதுக்குப் பெருநிலை நிற்கும் பரிகரம். பேறு அவர்களாலேயானால், இழவிலும் இன்னாதாக ப்ராப்தியுண்டு என்கை. (பெருமானார்) அவர்களுக்கும் தம் பக்கலிலே பொய்யோத வேண்டும்படி பொய்யால் பெரியவர். “பொய்ந்நம்பி புள்ளுவன் கள்வம் பொதியறை” என்னக்கடவதிறே. “ஆழிப்பெருமானார் மெய்வாசகம்” என்னவே “பொய்” என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும் போலே காணும். பொய்யென்னாதொழிவானென்? என்னில்; “பொய்” என்னில் – நாட்டார் பொய்யோபாதியாமே. அவர் “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்ற வார்த்தை கேட்டே நீயும் இப்படி அகப்பட்டது. இப்போது உதவாமையாலே “பொய்” என்றிருக்கிறாளிறே. ராமாவதாரத்தில் மெய்யும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமிறே ஆச்சரிதர்க்குத் தஞ்சம். (உன் மெய்நீர்மை தோற்றாயே) உன் வடிவில் எழில் இழந்தாயாகாதே; தர்சநீயமான தண்ணளியேயாய் லோகோபகாரகமான உன் உடம்பின் ஒளியையாகாதே இழந்தது?

விளக்கம் - (நாண்மதியே) – ஒரு சில நாட்கள் மூலம் முழுமை அடையவல்ல சந்த்ரனே! முன்னர் நீ பூர்ணமாக இருந்து நான் கண்டுள்ளேனே. (நீ) – காண்பவர்கள் களைப்பை ஆற்றவல்ல நீ. (இந்நாள்) – இக்காலம், இப்போது. (மை வானிருளகற்றாய்) – இவ்விதம் குறைவில்லாமல் உள்ள நீ இந்தக் காலத்தில் வந்தபோது ஆகாயத்தில் உள்ள மை போன்ற இருளைப் போக்காமல் உள்ளாயே! அதாவது கருமையும் வலிமையும் உள்ள இருளை நீக்காமல் உள்ளாயே! எதிரியானவன் வலிமை குறைந்தால் விரோதிகள் மிகவும் அருகில் வந்து மிரட்டுவது போன்று உனது ஒளி குறைந்ததோ! (மாழாந்து தேம்புதியால்) – ஒளி மங்கி உள்ளாய். (ஐவாய் இத்யாதி) – அவனுடைய கள்ளமான சொற்களில் நீயும் அகப்பட்டாயோ? நாச்சியார் திருமொழி (10-3) – தம் பாம்புபோல் நாவுமிரண்டுளவாயிற்று - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுக்குப் பொய் உரைக்க ஒரு வாய் உள்ளபோது, அவனுடைய கைங்கர்யபரனுக்கு ஐந்து வாய் உள்ளது. என்னே அவனுடைய நட்பு பாவித்துள்ளது! (ஆழிப்பெருமானார்) – சரி, அவனுடைய மற்ற ஆயுதங்களைக் காண்போம் என்றால், அவற்றின் தன்மைகளும் எத்தனை கொடுமையாக உள்ளன! தான் பகல் பொழுதை இரவுப்பொழுதாக மாற்ற எண்ணும்போது (மஹாபாரதத்தில் சக்கரம் கொண்டு சூரியனை மறைத்த நிகழ்வு) அவனுடைய சக்கரம் ஓடிவந்து நிற்கிறதே! ஆனால் அவனை அடைய உதவும்

புருஷகாரமான ஆயுதங்களைக் குறித்து தாழ்வாக உரைக்கலாமோ? என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். பேறு என்பது அவர்களாகவே உள்ளபோது, கிட்டாமல் போவதற்கும் வாய்ப்புண்டு. (பெருமானார்) – அவர்களுக்கும் சேர்த்து தன்னிடம் கற்றுக் கொள்ளும்படியாக பொய் உரைப்பதில் வல்லவன். பெரியதிருமொழி (10-7-4) – பொய்நம்பி புள்ளுவன் கள்வம் பொதியறை – பொய்யால் குறைவில்லாமல் உள்ளவன். என்றது காண்க. “மெய்வாசகம்” என்று கூறியுள்ளபோதிலும் “அவன் பொய்யில் அகப்பட்டாயோ?”, என்றது ஏன்? அதாவது பொய் என்பது மிகவும் உண்மையாகவே இருக்கும் என்று கருத்து; அவன் பொய் உரைப்பான் என்பது உண்மை என்று கொள்ளவேண்டும். “பொய்” என்றே கூறலாமே என்று கேட்கலாம். உலகில் உள்ளவர்கள் பொய் கூறினாலும் அதில் சிறிதேனும் உண்மை இருக்கும், ஆனால் இவனுடைய பொய்யானது பெரும்பொய் என்பதால் “மெய்” என்றார். அப்படிப்பட்ட மெய்வாசகம் எது என்றால் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் – ஏதத் வரதம் மம – என்னை அடைந்தவர்களை அனைத்துத் துன்பத்திலிருந்தும் காப்பேன், இது எனது விரதம் – என்பதாகும்; இதில் நீ ஏமாந்து சிக்குண்டாயோ? இப்போது அந்தச் சொற்கள் உதவாத காரணத்தால் “பொய்” என்றாள். இராமாவதாரத்தில் உண்மையும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமே தஞ்சமாக உள்ளது. (உன் மெய்நீர்மை தோற்றாயே) – உனது சரீரத்தின் ஒளியை நீ இழந்தாயோ? காண்பதற்கு இனியதும் உலகிற்கு உபகாரமாக உள்ளதும் ஆகிய உனது சரீரத்தின் தன்மையை இழந்தாயோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 74)

70. வளைவாய்த் திருச்சக்கரத்தெங்கள் வானவனார் முடிமேல்

தளைவாய் நறுங்கண்ணித் தண்ணந்துழாய்க்கு வண்ணம் பயலை

விளைவான் மிக வந்து நாள் திங்களாண்டுழி நிற்க வெம்மை

உளைவான் புகுந்து இதுவோர் கங்குலாயிர மூழிகளே.

பொருள் - வளைந்த வாயைக் கொண்டதான சக்கரத்தை உடைய எங்கள் ஸ்வாமியும், பரமபதத்தின் நிர்வாஹகனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருமுடியில் விளங்குகின்ற, தொடுக்கப்பட்ட, பரிமளம் வீசும் மாலையான, குளிர்ந்த அழகிய துளசி மீது ஆசை கொண்டேன். இதன் காரணமாக வருத்தம் அடைகின்ற பசலை நிறம் என்பது எனது சரீரத்தில் உண்டாகவேண்டும் என்பதற்காக, இந்த ஒரு இரவுப்பொழுதானது மிகவும் கடினப்பட்டு நாளாகவும், மாதமாகவும், ஆண்டாகவும், கல்பகாலமாகவும் மாறி வந்து நிற்கிறதே! இது மட்டும் அல்லாமல் எங்களை வருந்தும்படிச் செய்வதற்காக மேன்மேலும் நீட்டித்து நின்று, பல ஆயிரம் கல்பகாலங்களாக நின்றது.

அவதாரிகை - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் சாத்தின மாலையைப் பெறவேணு மென்னு மபேசைஷயா லுண்டான த்வரையாலே காலஞ்செலுத்த வுள்ளவருமை சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் அணிந்துகொண்ட துளசி மாலையைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக உண்டான வேகத்தால், காலத்தைக் கழிப்பதில் உள்ள கடினம் உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (வளவாய்த் திருச்சுக்கரத்து) வளைந்த வாயையுடைய திருச்சுக்கர மென்னுதல்; அன்றிக்கே, வளை - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமாய், வாயையுடைய திருவாழியை யுடையவென்னுதல்; “தமஸ: பரமோதாதா சங்க சக்ர கதாதர:” என்னக் கடவதிறே. (எங்கள் வானவனார் முடிமேல்) த்ரிபாத் விபூதியுடைய திவ்யாயுதங்களும் சாத்தின மாலைகளுமான இவ்வழகேயாம்படியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய திருவபிஷேகத்தி லுண்டான தொடை வாய்ப்புள்ள. அநந்த வைந்தேயாதிகள் கொடுக்கிறதிறே. (நறுங்கண்ணி தண்ணந் துழாய்க்கு) செவ்வியையுடைய மாலையான திருத்துழாய்க்கு. (வண்ணமித்யாதி) அம்மாலையை யாசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே நிறமானது பயலை விளையுப்படியாக - விவர்ணமாம்படியாக. (மிகவந்தித்யாதி) முந்துற ஒரு ராத்ரி ஒரு நாளாய்ப் பெருகிற்று, அது போய் ஒரு மாஸமாய், அது போய் ஒரு ஸம்வத்ஸரமாய், அதுபோய் ஒரு கல்பமாய்ப் பெருகும்படியொழிய என்னை நலிகைக்காக வந்து புகுந்து ஒரு ராத்ரி யநேக மூழிகளாகா நின்றது. (மிக வந்து) ஒன்றுக்கொன்று மிகும்படி வந்தென்னுதல், அநேகம் ராத்ரியெல்லாம் வந்ததிறே; இதொரு ராத்ரி யிருந்தபடியென்!

விளக்கம் - (வளவாய்த் திருச்சுக்கரத்து) - வளைந்த வாய் கொண்ட சக்கரம்; அல்லது வளை என்பது பாஞ்சஜன்யம், வாய் என்பது சக்கரம். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) – தமஸ: பரமோதாதா சங்க சக்ர கதாதர: - அறியாமை என்ற இருளுக்கு அப்பாற்பட்டவன், உலகங்களைப் படைத்தவன், சங்கு சக்கரம் கதை ஆகியவற்றைத் தரித்தவன் – என்றது காண்க. (எங்கள் வானவனார் முடிமேல்) – மூன்று பாதங்களுடன் கூடிய பரமபதத்தை உடையவனாக, திவ்ய ஆயுதங்கள் கொண்டவனாக, சாற்றின மாலைகளும் கூடியவனாக அழகைக் கொண்டவன். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனின் திருமுடியில் உள்ள தொடுக்கப்பட்ட; காரணம் அவை ஆதிசேஷன், கருடன் போன்றவரால் தொடுக்கப்படுவது அல்லவோ? (நறுங்கண்ணி தண்ணந் துழாய்க்கு) – அழகையும் மலர்த்தியையும் உடைய மாலையாகக் கட்டப்பட்ட துளசிக்கு. (வண்ணமித்யாதி) – அந்த மாலை மீது ஆசைப்பட்டு அது கிட்டாத காரணத்தால் சரீரத்தில் பசலை ஏற்படும்படியாக. (மிகவந்தித்யாதி) – முதலில் வந்த ஒரு இரவுப்பொழுதானது ஒரு பகலாகப் பெருகியது, ஒரு மாதம் போல் நீண்டது, ஒரு ஆண்டாக நீண்டது, ஒரு கல்பகாலமாக நீண்டது. என்னை அழிப்பதற்காக அந்த ஒரு இரவுப்பொழுது ஆயிரம் கல்பங்கள் போன்று நின்றது. (மிக வந்து) – இது போன்று ஒரு இரவுப்பொழுது அல்ல பல இரவுப்பொழுதுகள் வந்தன.

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால், “பதிஸம்மாநிதாஸீதா” என்று அவதாரத்திற் பிராட்டி பெற்ற பெற்றை ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் பக்கலிலே பெறவேணுமென்றாசைப் பட்டுப் பெறாமையாலே காலஞ் செல்ல வரிதானபடி சொல்லிற்று.

விளக்கம் - இதன் மூலம் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (16-21) - பதிஸம்மாநிதாஸீதா - கணவனால் நல்ல செய்தி கூறப்பட்ட சீதை - என்பதற்கு ஏற்ப அவதார காலத்தில் சீதை பெற்ற பேற்றை ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் விஷயத்தில் பெற வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். அது கிட்டாத காரணத்தினால் காலத்தைக் கடக்க உண்டான ச்ரமத்தைக் கூறினாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்